

Данило Кубай(чук)

ОДЯГ

цикл

2010–2025

Київ
2026

техсторінка

Якщо/коли знайдеться видавець-на-папері, тут будуть ISBN-и, ББК-шки, аноташки, коротше
все оте, що типу має бути)))

«Одяг обставин і сенсів...». Замість передмови.

«Одяг» Данила Кубая — поезія настільки ж сучасна, наскільки й барокова за світовідчуттям, тематикою і стилем. Найбільше вражає у ній динамічність. Ці тексти затягують у себе, накочуються, наче хвилі, позбавляють орієнтації, змушують мало не панікувати, проте саме у той момент, коли читання перетворюється на doom scrolling, ти раптом розумієш, що «... ці слова це перформанс...», тобто свідомо стратегія, гра... І паніку заступає азарт, а взаємини з текстами перетворюються на партію, де автор постійно підвищує ставки, сподіваючись, однак, що читачам не бракує досвіду у подібних забавах.

Стилістично ускладнені твори Кубая — це те, що у Європі сімнадцятого століття називали «поезією для освічених людей». Вона дуже орієнтована на інтерпретативну співпрацю, але призначена для особливої аудиторії: вдумливої, готової витримувати формальний й емоційний екстрим, здатної розпізнати й оцінити плетиво цитат, алюзій і навіть технічних термінів (хоч їх поет милосердно відкоментував у посторінкових виносках)... Словом, ці твори — для охочих шукати у складному прекрасне, насолоджуючись самим процесом розшифрування авторської картини світу.

Втім, «Одяг» як цілісна книга віршів не лише відображає авторське світобачення певного періоду, але пропонує і спосіб

співпраці з автором. Лише повільне читання дозволяє, зрештою, зрозуміти, що і плинний синтаксис, і нагромадження візуальних образів, і «нечekanі» (за Д. Чижевським) метафори та нескінченна череда визначень, злютованих фонетичною подібністю — «...нескладене складне складенне...» — не хизування формальною вправністю. Це спроби розітнути хаос матеріального аби дістатися глибинної сутності речей і явищ, працювати з темами, де рефлексію неможливо відокремити від почуття, складати власні візії часу, смерті й кохання з фрагментів щоденності, які часто воліємо не помічати.

Попри всю позірну хаотичність і безжальну емоційність, ці тексти чітко структуровані й виважені у кожному слові. Засоби циклізації тут не надто кидаються у вічі, але працюють злагоджено, і найменш помітний з них є як раз найефектнішим і найбільш ефективним: у фіналі ліричний наратив повертається у вихідну точку через один-єдиний образ, що обертається наче ключ у замку. Цей образ, «схований на видноті», на самому титулі книги — одяг, неймовірно містка метафора матеріального, зовнішнього, захисного, бар'єрного, ілюзорного — усього, чого мусимо позбутися, аби побачити себе по-справжньому. Бодай раз, бодай на мить. Власне, розділити з ним цю відчайдушно сміливу мить інтроспекції і запрошує автор. Читаймо, бо там — про усіх нас...

Тетяна Рязанцева

The killer lives inside me:
yes, I can feel him move

Van Der Graaf Generator

...my love she comes in colors
You can tell her from the clothes she wears

Love

...вони протверезішають
і підуть до місця свого спочинку,
і вони знайдуть мене там,
і вони житимуть,
і більше не помруть.

Грім, Досконалий Розум

кожен одяг
що його вдягаєш
в дечому *санбеніто*
і в кожній казці про себе
є і розслідувачі питань віри
і аморфний натовп
субособин зависань
у порядках речей
латанині дахів
прозорії бички
після чергового пузиря
запахів нечистот
голосів тварин
і ревіння
людей ідей
прикольчиків
знахідок
фіч
і вогонь усвідомлення
і зігріває
одяг

серпень 2016

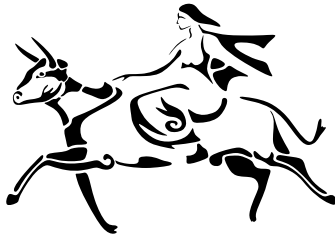
deus ex machina

можеш статися
жінкою що сходить згори
несучи скрижалі завіту
нетрям лабіринтів метр́а
смертю смерть
і *життєю* життя
його колій
натхненного тембру її
і байдужости
можеш

можеш статися
файликом у базі таких як ти
чий скановані нутрощі
містять важковичитуване
число звіра в лісах
чи птахів в небесах
чи янголів на вістрі чорта
з два розбереш з тесерактом
без належної нитки

і поки жінка та у метрі
відкладає скрижалі
комусь простягає клубочок
можеш статися бігом в тунелі
запахом полювання
і вогнями очей
і рогами
що не пролазять
у гідрозатвора
шурхотом хвиль
обрієм без кораблів
небокраєм у бризках хмарок
до яких ти пливеш
копитами лякаючи риб
і уносиш Європу

2016

лялькове: Пандора

знаєш а вона знала
про ляльку в отій валізці
часом вона любила
протираючи її під час прибирання
напівнамацувати її контури
у валізки під шкірою
 (мокра ганчірка
 роки життя у сухому залишку)
*цікаво яке в неї обличчя
бліде чи нарум'янене
яке волосся
чи згинаються ручки-ніжки*

у валізки під шкірою
тривожно тихо
 (на відміну від ембріонів
 ляльки не ворущаться)
в тому є щось вікторіанське
як у валізі щось тривожне
щоразу під ганчіркою
 (три нею вогкою три)
промацуваніший контур
і ближчий день

коли їй зрозуміло стає
валізку не можна відчиняти
на ляльку не можна дивитися

її рука здійснюється
її рука вогка
під туманом її руки
міста її втеч
мости її мрій
і міста її
за роки життя в сухому залишку

над ними лялька на схилі
і личко її металеве
і меч а не мир у руці

2012

le petit prince de ce monde¹

І ви були мертві
вашими провинами і гріхами,
в яких ви колись
звичаєм цього світу жили,
згідно з владою князя повітря...

Еф. 2:1–2

так чи інакше
відстань до обрїю
точніше
до несправжньої води
на обрїї
ніяк не впливає
на той факт
що ми всі
істоти що галюцинують
хай і не завжди
це свідомлячи

наприклад інженер
що розробляв оцей рушій

¹Французькою те, що для нас «князь» про диявола — «принц», тож маленький принц у пустелі дає дивні паралелі...

спочатку уявляв собі
яким воно має бути
аби рухалося
що ніяк не впливає
на той факт
що воно поламалося

можна пробувати
зберігати спокій
підтримувати лад
у своєму бутті
окремій від усього світу
екзопланеті кабіни
але згодом ловити себе
на спробах наказувати сонцю
встати чи сісти
замість змусити себе
взятися до ключів і викруток

тоді
в твоїй пустелі
коли він спокушав тебе
владою над світом
був великим і значущим
хотів не так баранця
як диму від його всеспалення

—

чи вдовільнив би його
намальований баранець
чи можливість нагальюцинувати
ідеального баранця
в намальовану
чорну скриню свідомлення
саме такого як треба
для офіри всеуявлення

—

несподіванно дієвої

двигун можливо полагодити
він задвигтить
перетворивши на веселкове коло
вітрячок пропеллера
рушить літак у повітря
до води і життя

і поки ранок
витира з неба зорі
навіть тую єдину

і поки змією
шурхоче жовтими пісками
позбавлена ваги
остання примара ночі

поки ноги на педалях
балансиють курс до рятунку

не треба казати
що розмір принца
не має значення

2 березня 2013, 01:43

ergo sum

подумаю тебе
уявлю що думаю тебе
твою можливість
важливість і наявність
і свою неаявність
поза
(*можливо* неважливим)
(*можливо* фактом)
що це я
подумую про тебе

уявляю що я
і що про тебе
і що думаю
я

яскраво

цікаво
що у яскравості
починається
трапляється
триває
добігає

тікає
вислизає
от ще є
от вже немає
чи *ще* немає
чогось ще
що ще буде

вишурхочується
із витікання думок
вишелещується
з випадкових чисел

це не я підкидаю монетку
тризуб
цифра
знов цифра
не збагнути яка
значить сон
цебто *руки шукати*
припинити цитати

це цитаю не я
я лише споглядаю
власний сон
себе сам

наказати рукам
уявити рукам
і дивитися на
це яскраве мінливе
крізь прозорі
такі симетричні кінцівки
вісім² пучечок кожна
без долонь

...

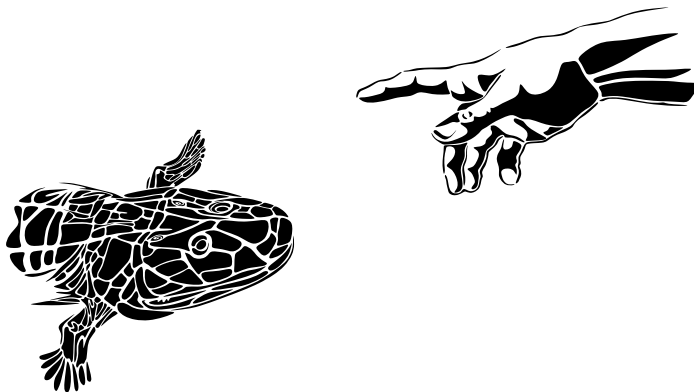
чий це сон
чи це сон
чи вода висихає
і яскраве за нею
і треба туди
де ідеш
ти
про кого подумую я
через що і існую

²Акантостега досягала довжини близько 60 см. Кінцівки не мали зап'ясть, що говорить про вкрай низьку пристосованість до пересування по суші, і на кожній з них налічувалося 8 пальців. — Вікіпедія

так виходить
що я
я існую
через думку про тебе
через тебе

чи так само і ти
через думку про когось
існуєш
?

2016

quia absurdum

*поезія даних
не може лишатися незмінною
адже дані оновлюються
проте*

все що може чекати
на новонароджену людину
вкладається у
не надто тривалий час

для України
до наслідків пандемії
та повномасштабних бойових дій
за даними держстату
на 2020 рік
це становило в середньому приблизно
625 тисяч 030 годин або
2 250 100 000 секунд

це приблизно стільки митей
скільки було людей на землі
в 30-х роках 20-го століття
після голодомору

але до голокосту
і килимових бомбувань

відтоді
людей парадоксально побільшало
очікуваних митей теж
але не набагато
а ми

ми зберігаємо спокій
і витрачаємо цей час
на іграшки

включно із наукою
та мистецтвом
мильні опери
як мінімум одну —
історію свого життя

та інші
неймовірно важливі речі
лише завдяки магії
заміни менш комфортних одиниць
більш комфортними

в коротку мить буття
невловне *отепер*

між вже-не-буттям минулого
що є тільки грою пам'яті
з поточним станом свідомости
тобто є тільки тут і тепер

і ще-не-буттям майбутнього
що є лише грою уяви
з прогнозами та мріями
тобто є тільки тут і тепер

в невлонну мить між небуттів
перебуваємо де завгодно
до народження
після смерті
тільки не тут

бо здатні
вигадувати комфортніші світи
і вірити в них
бо абсурдні
ми абсурдні

2013–2025

звір

промислю тебе звіре мій
пригадаю звички твої
колір лисучого хутра твого
запах дихання твого
подумки перечитаю
кожен допис у днявці слідів
як напиться йдеш
як ховаєшся спати
як марно від мене біжиш
у каміння немов воно воля
у каміння немов
воно вітер і сонце і там
все не так як отут
де фінитність і тиша

тільки полум'я блима
і блима увага моя
до твоїх *повсякдень*
неприйдень
до твоїх *вnezвичаєнь*
ув уяві моїй
в шерехатій холодній стіні

уявлю тебе там
під сонцем
у сонці
у вітрі
і літі
і леті
і втечі

хай марній
бо спис мій чекає на тебе
уявлю пригадаю промислю
аж поки ти не станеш зі мною
як реальний у тут і тепер
у цій темряві холоді тиші
не у світлі і втечі
а саме у темряві млі
млости страху не бійся
як реальний
як охра на нігтях
наче скеля на пучках
світла тепле проміння немов
це танок
він ритмічний
і пальці лишають сліди
ледь уявно криваві
умовні

то не бійся мій звіре помри
я вмовляю тебе
промишляю тебе
обіцяю в наступному такті
я помру для ще іншого звіра
і діти мої
і нащадки дітей
і можливо далекі нащадки
ще побачать
цей твій обрис
відчують твій біг
колір хутра твого
запах сонця твого
і півснів твоїх тіні

а від мене
тут будуть ці пальці
цей охряний слід
він кривавий як вихід
кривавий як ранок
ти отримаєш рану
не тікай
звіре мій
зрозумій

лютий 2017

всередині машини

1

було літо
у пласкуватому світі
двох каналів телебачення
і газет за відбитком свого обличчя
вздовж алейки на більшовику
теперішній шулявській

але де та шулявка
збиралась республіка хмар
важких олив'яних
і насувалася
закручуючи недопалки болгарських сигарет
смерчками економічної взаємодопомоги
і напинаючи над дахами
жовтеньких таксистських волг
парасольки проблискови́ків
на жовто-синіх бобіках

де тепер та сухість
під струменями води
от щойна
і звідки взялася

відпружена можливість
промокати необмежено
 так незрозуміла
у рятівному затишку
всередині машини
 сухим
хто ще не читав
що дім це машина для життя
просто думає
в машині як вдома

2

була осінь
і шкарпетки немов розчинилися
у помешканнях ніг
 мештах
і думки розчинялись легко
лишалось їх небагато
але там
 між ними
 розчинними
нерозчиненна решта
 лишалася
 тільки потім
плакала

мідяками камі
казками промо
висихати прапором
не державним
передвиборчі брехні
по балконах
не оплачені
оплачені
марні
підліхтарні
намети кав'ярні спогади
і воно
підмерзле і зголодніле
у своїй рухливій
архітектурній формі
храм *маленького доброго янгола*
машина тіла

3

була зима
порожня як діжка
де нічого крім полум'я
навіть надії

що крихка
як життя
як бруківка
як бігли люди
як божеволіла машина
установ і організацій
знаків і правил поведінки
як вода кригою
як проковзування
застрягання
і надія що
ті що всередині машини
не завжди всередині машини
і схаменуться коли подумают
і не наважаться якщо зважать

але машина буває
тотально узвичаєною
так деякі водії дальнобоїв
прикидають траєкторію фури
ідучи стежкою між дерев
чи як загубити окуляри уві сні
і про реальність поза машиною
коли не думається
а коли й не віриться

це легко зрозуміти
пілотові підбитого дрона
зсередини машини
не завжди *всередині* машини

з погляду багатьох вір і вчень
ти керуєш ним
своїм свійським приматом
так само як пілот дроном

і багато вчень
вчать ставитися до свого примата
як до дрона

машини
яку використовують
якою можуть пожертувати
а поки нехтують

поки женуть
і не шкода тваринки

інколи здається
краще бути мімімішним пухнариком
ніж лисою балакучою мавпою
пухнариків так не куйовдять

отож забираючи гаджета
з-під свого великого пальця
що засклів від просмикування стрічок
пикокнижка твіттер стрім пикокнижка
і переконуючи себе
попустити мавпу
вона жива ж
думаєш
 ти в кубельці
 у затишку
 а як там наші
 ніби їм буде користь
 якщо не випишся

лютий 2017

4

буть весні
 зійдуть сні
 згине сніг
проростатимуть трави
 цікаво
що реальність оцього всього

теж можливо розмити
як струмок кучугуру
як вогники хмиз
деякі досить мудрі люди
 пояснюють квантовий дуалізм
разом із квантовою ж заплутаністю
імовірністю того
що цей світ
що здається безмежним
цифрова імітація
саме тому її рушій
достосовує картинку
до наявності й інструментарію спостерігача
 не рахуючи зайве

не зайве злякатися
можливості того
що все відбувається
десь у надрах машини
хай неймовірно потужної
 та

що це змінить в тобі
у машині твого свідомлення
конструювання світів і істот

ти завжди усередині
там
під шарами машкар і одеж
протоколів і жестів
мемів образів асоціацій
біохемічних реакцій
сам

так що навіть якщо тільки гра
це життя тою мірою що
а немає інакшої міри
не вміщається
всередині машини
належного розміру бог
комфортного сповнення сенс

дивно
всесвіт вміщається
а чи ні
однаково
бути весні

листопад 2018

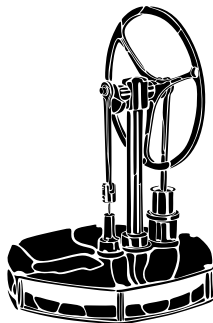
стірлінг³

це далеко
і не в мені
і не важливо як і саме
воно згоря
дає тепло
воно саме без мене і
без того руху що зі мною
без того руху що в мені
без того руху що здається
є я
є мною
поза ним
не я не час не мить не міра
а віддаль відділ щось чуже
з яким порівнюючи
власне привласнюєш своє
засвоюєш
собою робиш
мінєєш

³Двигун Стірлінга є тепловим двигуном, агностичним до походження різниці температур, на якій він працює. Робоче тіло стірлінга замкнене в контурі, лише отримуючи тепло в нагрівачі і скидаючи його в охолоджувачі.

лиш тонкий зв'язок
лишивши з
і в тому русі
і в тома
і спочинок
і
—
найголовніше
цикл
і тиша
і далеко
і не в мені
але працює

Середа, 8 березня 2017

колір ліхтарика

одного глибокого вечора
маріамська⁴ западина
пообіддя майбутнього дня
нагадає не так затихання турбін
як рівні хвилі трибун
шторм без вітру
загасання ліхтарика
впущеного до колодязя
у реальності потойсоння
що так дивно пригадується
ніби справді життя не подвійне
а має багато галузок
так багато що воно кущ чи ліс
і йдучи ним
нав'язливо відчуваєш присутність
як не ельфів то привидів
як не зараз то скільки разів
ти не йдеш і не прийдеш
ти не йдеш і не ти
ти не ти і не хтось
ельфи привиди мавки

⁴Маріам Петросян. «Дім, в якому». Роман. Пер. з рос. Маріанни Кияновської — Київ, Книголав, 2019

тіні витертих файлів
візерунки згасань
у заплющених щільно очах
коли на яблуко
*(чому саме яблуко
цей плід
у жіночій руці
?)*

як океанська товща на батисферу
тисне вечір і ранок і день
дім і ліс і колодязь
і поки трима батарейка
все здається *досяжним*
виправним
можливим
важливим
все здається виправним оскільки досяжним
все здається важливим оскільки можливим
поки дім і колодязь
не ліс
і трима батарейка

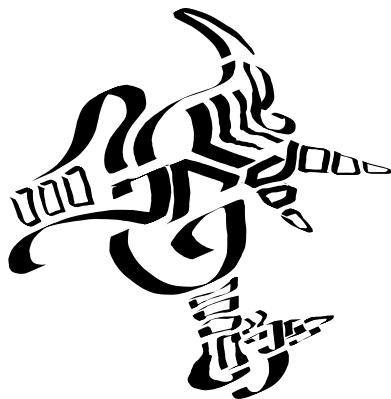
Середа, 21 березня 2018

білий

у своїй майже непомітній присутності
називаючи білими
де сині
де жовті
а подекуди червоні й чорні
де пухкі а де скам'янілі
громади
затвердлої духом води
називаючи холодом
жар коли ще можливо бути
безформним невлонним газом
безформною нестисненою рідиною
чи навіть коктейлем
дивних речовин
здатних не лише відтворювати себе в часі
а й подеколи
відтворювати образ того часу
і себе в ньому
і того що за ніччю
часом коли маленька тепла грудка присутності
обернена до великої і пекучої
тим боком де тебе немає

буде ранок
і за холодом
буде тепло
ти не відаєш справжнього холоду
коли нема як не бути металом
коли нема як бути живим
як насправді живі
твої місцями червоно-чорні сніги

грудень 2017

аркан без номера

неквапливо рахуючи вічності
неважливі як інші піщинки
порожнечі бездумних світів
безчуттєвих пітьом
де нема кому навіть не мати
слів сказати про те
що ти є і один і ти
бо...
слів нема і нема ким сказати
і дивитись нема ким
тому навіть жодних ідей
що можливі ідеї
жодних образів
жодних причин обирати
те чи інше ніщо у нічім
за початок
нуль координат
і де карти
де твої карти

П'ятниця, 23 березня 2018

щодо кістяків і шафи

обираючи одну з можливостей
а завжди обираєш саме одну
адже будь-який набір виборів
є вибором як такий
навіть необирання
зволікання у непевностях
шкутильгання у ваганнях
теж є вибором
що обирає одне

так от про можливості
обираючи одну-єдину
відкидаєш море іншого
і воно висихає
і кораблі з кістяками китів
розквітчують рудим з яснобілим
пустелю
як розквітчували б інакшу пустелю
в разі іншого вибору

власне
кожен вибір
вибира лише патерн

іржавих бортів і солоних кісток
у пустелі життєвого світу
що дехто зве її шафою
шафою духу
бо там гаряче

2018-05-07 11:29

щодо культурного вантажу

той вантаж що несеш у пустелю
хай тобі і здається
неоригінальним мотлохом цитат
запозичених образів
і непробачених образ
хай і складається
як усе складене
з серійних стандартизованих компонентів
як і сама пустеля

—

тривіальна відсилка до дойче поета
якого чомусь вважають філософом
чи до лева що обнюхує
сон дитини
вирослої ззовні
але грайливої всередині
грайливої до кінця
до останньої піщинки цих світів
то вантаж твій
вінтаж твій

твій снєпшот
того чим встигло здатись тобі
те що собі здавалося людством
лише насіння

і коли лев пожере твій сон
пробудишся не ти а воно
і з нього може постати
на місці пустелі ліс

—
не твій
не для тебе

2018-05-13

щодо гри

фішки і камінці
в площині твоїх сенсів
твоїх несенітниць
за дошкою
за площиною
за об'ємами
і ризомою кроків

їхня сованка
правила сованки
і
хитроплеття бажань
не-бажань
сподівань та ілюзій

кожна гра у собі
відокремлений світ
кожен світ у собі
може здаватися грою
:
настільки реальністю
як щось може бути
реальніш за гру

за ум
за умовність
фішки і камінці

теплі спогади
светри холодних світань
привітань і прощань
прощ і капощів
суш і дощів
на цій дошці
просто *фішки і камінці*

і тримаєш свій хід у собі
і чекаєш ходу чужого
а чужі камінці
все летять із долоні
й ніяк не торкнуться поверхні

2018-05-14

ЩОДО ДВОБОЮ

це не ти кидав виклик реальності
а реальність тобі
бо ти можеш обрати зброю
а подекуди навіть місце
і подеколи час
як встигаєш
обирати
вбирати
вбиратися
у належний прикид
обладунок
облудунок
бо не захистить
бо реальність на те і сильніша
за кулак твій
і ніж твій
і меч танк винищувач
шел компілятор секвенсер
CRISPR
і що там знайдеться
—
тож розходьтесь

2018-05-15

PzKpfw⁵

вислизнувши із мушлі небуття
беззахисним слимачком
швидко вчишся
добирати надійного панцира

чи відрощуєш його
чи стаєш ним
захищаючи саму можливість
бути заспокоєнішим
стримувати роздратування
не відчуваєш задоволення
впихаєш і його
в металеві штаники
з відкляченим задом
аби з малогнучкими ногами
йти на страх
що струмить в живіт
і чим зліш ти
тим більше
кам'яніє відразу
і тисне на пояс

⁵читається «панцеркампфваген», стандартне позначення танка німецькою

підпирає легені
і спалахує гнів
і ти дихаєш ним
пропускаєш в живіт
і будуєш свій панцир
просто з нього

вдих і стримуєш видих
і на грудях вже панцир
а в наплічнику смуток і сміх
але твій обладунок
ще не повний
без переляку
застиглого на чолі
холодними долонями
спорожнілого погляду
невиплаканих сліз
затягнених краваткою на шиї
пігулки безгучного крику
під язиком
та її відсмаку
в тіснєві горлянки

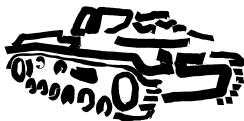
і нарешті обладнаний ними
ти готовий
іти

бігти
пхатися
перти
до кінця
механічно і вперто
визирати з щілин
дзирити в перископа
поливати гівнем
трощити і чавити
щось чуже
теж беззахисне
там
під бронєю

такою
як твоя

щось живе знеживляти
щоб воно заховалося
в мушельку небуття

2010–2018

день внутрішнього прикордонника

виокремлючи
персональний простір
добираючи місця
для прикордонної сторожі
хочеться спертися
на топографію
на рель'єф
зацепитися за
річку
гору
болото
у якому минає
вся марнота цих спроб
запозиченість дум та ідей
еманованість прагнень
фабричність лахів
а щодо чуттів
топология їхня
виклика час від часу підозри
що й вони не та лінія де
можна стати
на принцип який чи на прю
окопатися

і прокласти контрольно-слідові смуги
свого «я»
чи своєї душі (коли віриш у душу)
де ж межа?
і для чого потрібна межа?
будь-як вийде
зростає будяком
пробуди в собі будду
гірш не буде

*я дифузне туманне розмите
і розчинне як кава
і невловне
і самому собі нецікаве*

знеокремитися
влитися в кожен потік
відгубитися і знезайтись
не спираючись більш
не торкаючи більш
або менше

6 серпня 2018

астроблеми

про таких кажуть — голі

Любов Якимчук

без манжети
для прихованих карт
і без карт
у місцевості
де легко губити шляхи
де автострада
поволі розпадається
на вовчі стежки
ниткою на заштопаній рані
яку теж не приховати за
не замаскувати під
не оголосити стильним татуюванням
якій стати одною
з твоїх астроблем
накопичуваних ще з дитинства
до роздвоєного голосу
і пермського вимирання
обмацуючи які
відчуваєш пангею гондвану

смак дитсадківської каші
і стрибучий асфальт
стрибучий
стрибучий
шорсткий
бруд і кров на колінах
на ліктях
місцевість без мапи
як сьогодні

2018-10-07

кити і лемінги

нікому нічого не зобов'язаний
як кити у русі мілинами до берега
як біг маленьких лапок у пошуках
належного урвища для вільного звіра
ніхто і нікому

насправді байдуже
що отой колись помер за тебе на хресті
що ота померла за тебе вчора з кулеметом
все одно твої сни часом відвідує
біг поверхнею замість плетива хвиль там вгорі
де повітря і сонце так схоже на сон про
тверде й шерехате якого торкаєшся тим
що ще пращури втратили

як не хотіти
як не впливати туди
де у лемка й лемкині логічно народиться лемінг
і народиться лемінг в родині поліщуків
волинян галичан слобожан наддніпрянців полтавців
запорожців киян подолян криворіжців
і всюди й повсюди
рясно родиться лемінг

радієш
країну єдна
лапок рух
лапок біг
у нове невідоме майбутнє
де ніхто і нікому не винен
ані тому хто на
ані тій що тоді в бліндажі
ані іншим численним
не обіцяв і не винен

о невинність свята
і свята простота
що її от розкришить крицева всевишня долоня
як оливкову гілку
на емблемі стратегічного командування
повітряних сил отих з'єднаних стейтів

3 квітня 2019 р., 13:18

спогади

спогади рельєфнішають
по них можна дертися до неба
як по скелях сивин крейди на пальцях
як муха слизьким нездоланим склом
як ти робиш це щоразу однаково
чи просто забуваєш
але спасибі не кажеш
трава була цнотливішою
і сніги взимку та ялинкові прикраси
більшували радо
і все оце
що робить майстра великим
а життя скінченим
інколи муркотить до тебе
незрозумілими словами
які щойно щось
аж глип
і ніщо

за теплішанням долонь
можливо це засинання
замина тебе в спогад

що міняється
хмаринкою за
нездоланною площиною
наче янгол з рулоном шпалер
наче той
у деталях
не ховається

тож
не маскуйся і ти
ти вигадуєш спогад щоразу
як і світ
там за склом
там за скелею
там за кінцем

14 лютого 2019

щодо моделі Кюблер-Росс

заперечення

коли *так буде завжди*
ляка ще менше ніж *ізвідки взявсь*
знайшли-надибали-придбали-сотворили
коли *так буде завжди* не ляка
а типу гра чи міт або вистава
яка *не дінеться*

а розповіді тих
буваліших потрібних здоровуцьких
такі казки про баб і про дідів
що начебто були колись маленькі
і ніби знають як це

точно ні
кажуть що знають
та багато кажуть
і більш неоковирного вони
і скажуть ще
говоритимуть знову
і знову починатиметься це
і страшно саме тим що почалося
не знати звідки

то і мені
колись кудись
не вірю
не буває
не може
може не про мене

прокашляйся
будь ласка дихай
де ти

злість

той світ
куди приведено мене
не той
не мій
не світ
і не хотілось
оце усе
постійно і отак
як там у вас *оцих*
заведено *навіщо*
заведено у кут безвихідь і
я хочу щоб не так
я дуже хочу

без вас без них без всякої дурні
яку розведено настільки що для мене
хіба є вибір
краще вже ніяк

щось поламалося
і пофіг
забирайтесь
з своїм життям
своїм порядком і

так я слабке
погане
негодяще

але коли
але оскільки вже
то забирайтесь

нам своє робити
не вам

торг

якщо я досягну
ми досягнем

ми ж досягаємо
ми вміємо і може
мо' вийде так
щоб добре і назав
жди сподівайся

не чекай
тренуйся
ставай сильніше
вправніше
мудріш

я стануся
я стану
не розтану
якщо я йтиму
значить є шляхи
і ними йшли
отож вони пройденні

за кроком крок
якщо робити так
сприймати правильно
чинити відповідно
як падати
вставати знов і знов

тоді
тоді же правда
отоді
га
?

депресія

ні
не вийде
чи вийде як завжди
тож ніяк

тож наївно було
говорити про щастя
щаз

про що

самота абсолютна і сенс
докорінно відсутній
і коріння відсутнє
і каміння
на кожній з думок
кожнім спогаді

коли б мати знання
що б змінилося
ні
все постало і сталось як є
і як скоро не буде

цей костюм карнавальний
це непотрібне ім'я
ці зв'язки і прив'язки
ці незбуті
як збутися їх
як забути
раніш ніж не бути

небу ніж
і на скибочки ріж
не допоможе

—
самота серед тіней
і ти
тільки тінь
я лиш тінь
всі ми тіні

прийняття

дивовижно що всі
всі наявні думки
всі-всі спогади люди тварини
все моє і в мені
я з усім
все зі мною
навіть біль
він теж я
тою ж мірою що
рух планет
розгоряння й згасання зорь
реліктові промені

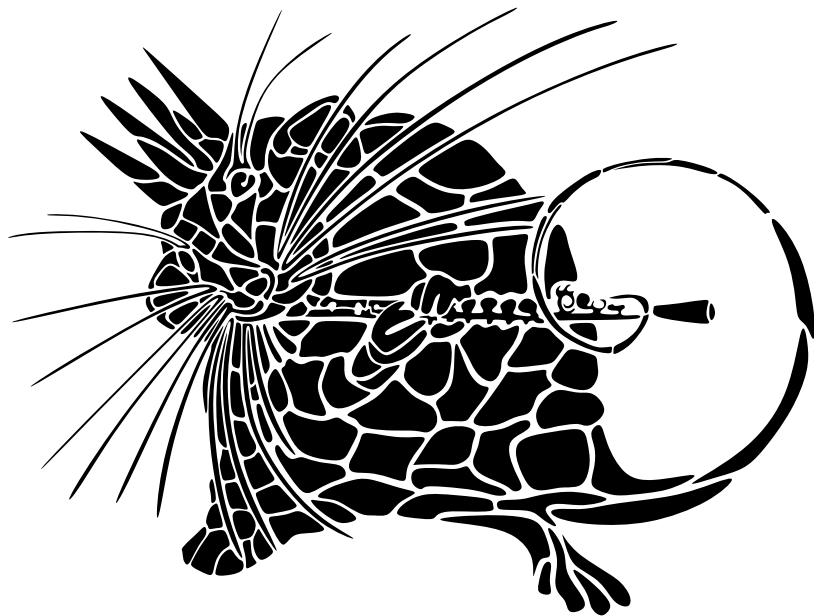
я візерунок краплин
на поверхні ставка
кожна з них
торкнувши поверхню
проминає її
і на мить у долонях води
лежить намистиною
де відбивається всесвіт
і зника

скоро визирне сонце
і дивитимусь я
як воно виповзає з-за хмар
як дрібнішає шурхіт краплин

як поверхня гладенька стає
точно ні не побачу

лютий 2019

rattenkönig

той хто грає на біохемічну сопілочку
пісню мандрів для твоїх дітей
той хто спослуха його гру
той хто спогляда слухача
спогляда споглядача
рухи його хвоста
який часом здається ерудицією
а в безчассі звивається кармою
ніхто не вільний від такої хвостатости
ніхто не вправний берегти його
довгастого і беззахисного
болючого і непозбувного
одне тягне інше
третє вищурюється з очікування восьмого й дев'ятого
все не просто так
і як одна нотка мелодії
невідворотно кличе з пам'яти наступну
діти рушають з міста
не тому що з містом щось не так
а через те що здатне кликати
найчастіше виявляється мандрами

добре коли не хрестовим походом
не замерзанням там де погано підперто небо

не потопанням там де нетоптане бозею море
не рабством у ідеї звільнення
складним алгоритмом побудови ловецької сітки
спершу нелипкі нитки
спершу риштовання
тільки потім
дані що їхню велич не варто досягати
мережі обміну ними
пастки здатні навчатися
упізнанню глибинних примар
за відбитком кінчика
кожного з цих хвостів
цих паролів-логінів-хостів
реагувань-переходів
а щодо свободи
то сопілка про неї співа
зве за місто
а не йдеш бо сплелися хвости
а не йдеш бо *культура*
ця болюча тканина
що міцніша за камінь
і за меч в тому камені

і за того хто гра
на біохемічну сопілку
своїм хвостиком лисим
видираючи з
як меча
складні ноти

2019-05-10

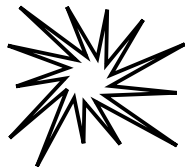

аркан 17

звеш звідси
і навіть із кудись
кличеш незрозумілими нікому знаками
ведеш здатних вестися
на це мерехтіння промінців
у захмар'ї
заатмосфер'ї
заситстем'ї

з усіх спокус найджерельніша
з усіх оман найправдивіша
з усіх стін найпрозоріша
і з несягнень найкривніша
ти під шкірою
ти глибше за серце
ти вигортаєш душу
і неподільна цілість її
виблискує шестивимірним аналогом
пляшки кляйна

зоре не вечірня
зоре не ранкова
рано незцілима
звй й май
грай
внезвичай

ΔV^6

річ у собі
наче риба в тобі
а ти океан
що позира в твоє око
на безводдя небес
і сніжинки далеких галактик
і піщинки
яких значно менше
і сліди чужих ніг
і змива їх

ти минаєш щомиті
поки це у тобі
в товщі тебе
плавцями
обертаючи жорна
дрібнить не пісок
дні та тижні

⁶Йдеться про «Ракетне рівняння» (формулу Ціолковського),

$$\Delta V = v_e \ln \frac{m_0}{m_f},$$

де v_e — швидкість реактивного струменю, m_0 — початкова маса, m_f — маса по завершенні маневру, а ΔV , відповідно — отримана зміна швидкості.

роки і пророцтва
що незбутні

ти пливеш у майбутнє
і майбутнє за обрієм десь
утікає від тебе
недосяжне
бо відкрите для почуттів
вже настало й минуло

хто живе у тобі
хто сприймає твої почуття
наче брижі
отам на поверхні
на краю атмосфери
на межі порожнечі
що ти
просто місткість для них
просто міст
знати б звідки
куди і
для кого
навіщо

досвід бути мостом
він тому і містичний

що живе у тобі
не знання
і не віра
і не відчуття

—

сприйняття
прийняття
набуття
не буття
і не небуття
там ворухить плавцями

ЛЯЛЬКОВЕ: ПАЛЬЦІ

дівчинці під пальцями
шерехато від пороху
і звуків у зовнішності
де буває гучно
дві стіни й коридори
сиві як її волосся
зараз далекі й примарні
як тіні ракет на хмарах
як тіні пальців на пластику

ляльки живі під ними
відгукуються на імена
мають характери і стосунки
вони навіть здатні опиратися їй
самостійно падати з полиць
хотіти бути разом чи окремо
майже як люди там
де дві стіни й коридор
можуть
або ні

ляльки не дають залишити себе
у беззахисті полиць

ляльки не дають скласти себе
у валізу втечі із зони комфорту
де пере муркотлива машина
поки світло долає роки
від зорі до сітківки
поки всесвіт стоїть
і обережно працює ППО

грім досконалого розуму
відлунює в напрочуд цілих скельцях
шафи з ляльками
дівчинчиних окулярів
шибок мікрорайона схожого на скелі
антиутопії схожої на реальність

пальці-перевдягальці
перевбирають і перевтілюють
характери і долі
поки там у зовнішності
щось подібне коїться
не з ляльками

тільки чиї такі пальці
там

2025

НАЗИВАННЯ

WHEREAS we ride to the airport in a van they swivel
their necks and shoulders around to speak to me
sugar and lilt in their voices something like nurses
their nursely kindness through my hair then engage me
as comrades in a fight together.

Layli Long Soldier

This is your Captain—and we are going down
We are all going down, together

Laurie Andersen

заклякаю
перед діалогом називання файла
вагаюся
відчуваючи зловісну магію
приреченості до наречення
необхідності якось це назвати
вагаюся
бо з називання починається багато речей
лише частина з яких приємні
лише підмножина яких прийнятні

коли наважуєшся завітати по кінець історії
до крамнички сороміцьких іграшок

можеш тішити себе тим
що вагання лишились позаду
і причина вагань
і вага
той тягар що неслабко таки спонукає
відчужати було
і казати *воно вже було*
більш ніколи не буде
більш *ш-ш-ш*

голці тісно в канавці
як тілам у траншеях
грошам в траншах
шах і мат *ш-ш-ш*
цебто інколи знову

заклякаю
лякаю
незворотністю називання
бо саме з нього починається
робота машини
з якої не вийти
чи не вийти таким як потрапив
до тих *ми* що вони не *вони*
оті інші

несправжні
не такі
котрих можна
можна й без
краще без
так безпечніше

вдалий геноцид
не тоді коли нащадкиня недобитків
вчить нащадків нещадків
їхньої мови й культури
і часом сміливо
описує свою незручність
в постгеноцидній реальності
мовою геноцидників
ні
лиш тоді коли й пам'ять минула
що були якись інші
що простежуються археологічно
за керамікою
та специфікою поховань
втім можливо завжди припустити
однину автохтона
його самохтонічність
так безпечніш-ш-ш-ш

називаючи іншого
інших
вносячи їх у проскрипційні множини
робиш звичне
всі живі вже тому що живі
є нащадками тих хто вижив
ділячи й домінуючи
нарікаючи і прирікаючи
і також прирікаючись
на самоту
в-множині-однину
ідеального *ми*
наприклад
«люди доброї волі» (інші *злої*)
«прогресивні» (інші *регресивні*)
«справжні люди» (інші *несправжні*)
etc

*цікаво що те що наводить ракету на літак
теж шукає тепла чи дочувається відгуку*

і в падінні з-під хмар
на одне з тих полів
де постали колись
мовні предки домінаторів теперішнього людства

іронійно вагатися між
терористом
повстанцем
сепаратистом
іхтамнетом
ватником
etc etc
щоразу обравши одне
відсікати все інше

клац клац ентер
насправді ім'я
тільки натяк на цифри
ті цифри не радують ні
а сума сумна і контрольна як постріл

2020-07-04

великий фільтр

батькові

подумки набираю твого телефона
бо з ким ще
можна поговорити про такі речі
як можлива природа
запропонованого Робіном Гансоном
пояснення парадокса Фермі
самотности свідомости
в цьому мінливому мерехтінні
зоряного неба всередині
невловного закону зовні

знаєш тату
цей Маск написав у твіттері
«ми маємо пройти великий фільтр»
так природно і дивно
коли «ми» це як мінімум людство
як не розумне життя як таке
а не тим чи іншим чином
виокремлена з нього
група товарищів
інтересантів виокремлення
своїших за чужих

нехтування яких
необхідне для

знаєш
вони наполегливо будують
оті неіржавні силосні вежі
з двигунами повнопотокової замкненої схеми
на метані й кисні
ламають
вдосконалюють
і будують знов
методами ітеративної розробки
ніби стрибнути на сусідню планету
забезпечує це подолання
ніби фільтр епідемія
чи удар астероїда
чи ще яка катастрофа

я турбую тебе зараз
коли ти не можеш нормально відповідати
з чим я давно змирився
це нормальна непостійність всього
цікаво чи міг би Будда
так носитися з цією тотальною імперманентністю
якби він був математиком
хоча його відповіді на головні питання

достойні саме математика
бо ідеально точні
і гранично непрактичні

я звертаюся до тебе
бо мені здалося я знаю
що насправді великий фільтр

дивися
з відомих законів природи
неукова фантастика
найсистемніше порушує
релятивістське обмеження швидкості
бо для сюжетів
де зоряні кораблі
сновигають між світами
як біреми між острівцями Адріатики
треба вкладати ці мандрівки
в ті куці множини секунд
що були такі зарадні
для виживання і пристосування
протягом еволюції
шляхом ітеративного добору
і так заважають тепер
коли тільки вийшов з категорії
молодих спеціалістів

як підступають перші ознаки
старішання

що заважає авторам
всадити на старшіпи
хоча б Толкієнових ельфів
— з їхньою тривалістю життя
мандри між планетними системами
це повільно
але не так нудно
як закидання в чарівних лісах Середзем'я
обридли їм зрештою

напевне є якесь табу
якась культурно зумовлена потреба
лишатися саме собою
саме скороминущим мікрокосмом
не перетворювати себе на щось інше

тут ми посперечалися б
ти б розповідав про те
що нові теорії перемагають
тільки зі зміною поколінь науковців
а я казав би
що виною лише вікові зміни
а так люди нескінченно відкриті

до опанування нових ідей
і особливо нових інструментів
і що мені страшенно цікаво було би побачити
як скористався б ТеХом Гутенберг
або фонтфорджем і скрайбусом Альдус Мануцій

але ти не можеш відповідати
і Боттічеллі не може
спробувати справді зашарашити
кривими Без'є Симонетту Веспуччі
і ми з кожним поколінням
втрачаємо стільки
скільки не можемо набути
з кожним наступним

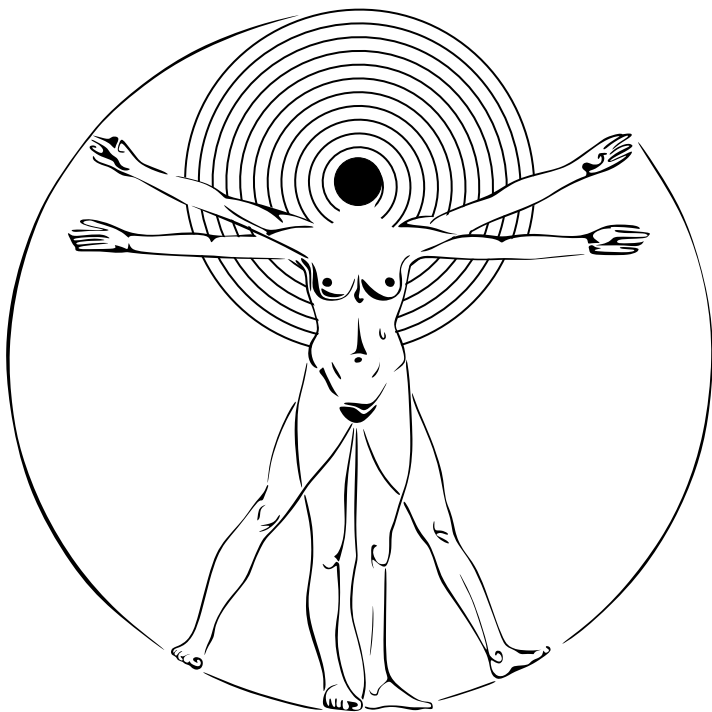
і до певної міри
нас це влаштовує
нас мирять з цим всі релігії
і до цього з мужністю ставляться атеїсти
і оця неготовність
переробити себе відповідно до масштабів всесвіту
страх втратити себе від такої переробки
і є на мою думку
отой великий фільтр

2021-01-28

вона

самотнішаючи у зустрічах
з ухилянням від машин
призначених для полювання
на м'ясних машин
перенесення в часі
випадкового коду
що складніше внаслідок помилок
тільки внаслідок помилок
дивні візерунки атомів
деякі з яких утворилися
в давно догорілих зірках
а деякі ще раніше
заплетені законами й випадковостями
в біологічні оболонки
здатності все це уявляти
щось у тім всім відчувати
чогось прагнути
як може тільки вона
самосвідома викрутасина
клубочіння великого вибуху
саме така
якою

2023

кінцугі⁷

можна сказати що не зовсім уночі
настільки перед ранком
наскільки сіль чумацького шляху
розчинена ліхтарями проспектів
реklamних до тої ж міри
що картину світу завжди фрагментовано
ще не натяк на
те що має відбутися
настільки невдовзі
наскільки сік бетономішалки
ще не камінь а тільки гуркіт і дряпіт у руках
у поверхах що ще не справжні настільки
наскільки прожектор не місяць
час не вічність
а казка не міт
наскільки бетон не граніт
наскільки життя не майдан
і немає куди
по суті
не те що іти
переведеним бути

⁷традиційне японське мистецтво реставрації пошкодженої кераміки за допомогою лаку уруші, змішаного з порошком золота, срібла або платини

як годинник на інший час
як веде на лісп чи кобол
і турнікет не зжере
пластиковий обол
скасований бо застарілий

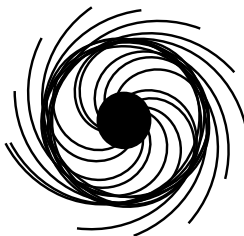
можна сказати що ніщо не передвіщатиме
ніщо не обіцятиме змін
в калейдоскопі
внутрішніх побудов
крослінгвальних сенсових рим
свідомости спостерігача
що бачить віддалення
червоних стоп-вогників
спорожнілого міксеру
і легенький мазок
чогось типу тьмяного кобальта
там над птахами дерев
і піснями зіржавілих кранів
під трасами літаків і супутників
і кількох кажанів але звечора вчора

неможливо сказати чому саме так
як мозаїки з пазлів
як посуд з уламків
як лінза вибухівки надкритичну масу

щось збирає свідомість
складає в одне
не складене нескладне нескладенне
штибу вогню зсередини
вогню по штабах
вогню по останній рибі на небі
останньому поцу в собі

спостерігач зникає
спостережуване зникає
як за обрій подій
як світання з-за небокраю
як далекі перші трамваї
волають на колі
недоліків колій
сансари вішують нірванок

2020

технології

зачарування технологіями
подібне до трансу
чи деліріуму
зачарованому ввижається
загальний поступ
кожного чогось
до утопії

тобто не-місця
і (не так явно) не-стану
сингулярність
якою так адиктивно
марять багато хто з зачарованих
тим і цікава
що вже не є таким станом
чи не є станом того
що в той стан входило

утопія ближча до міту
наприклад
обітованого небесного єрусалиму
в шатах о'нейлового циліндру
чи сфери дайсона
або

життя вічного
у формі кіборгізації
перенесення свідомости в комп'ютер
біопанку чи штучного інтелекту

заляканість технологіями
є формою цього зачарування
лише замість утопії
антиутопія
з не менш виразним
псевдорелігійним підтекстом

але оце прутке перетворення
оцей ніби сам собою поступ
оця екстрапольовність досяжного
з накаченою фантастами біцухою
завищених очікувань
і візій *чарівної кнопки*
«зробити заїбато»
чи «принизити і занепастити усе»
лишається так само неадекватним
і належним
релігійній чи магічній
традиції
з її емоційною гойдалкою
між колишнім тазом

і каяттям підтоптаной щирости
ще не намірами але поривами
щось кудись чимось вимостити
провести крізь вушко сцаної харибди
вгодованого бактріана
горби якого
муміфіковані тіла
мемифіковані ідеї
та інші милі реліквії
бо *без них не працює*

зачарування технологіями
передбачає неувагу
до їхньої справжньої природи
адже майже ніхто не розуміє
природи грошово-товарного обміну
живучи в ньому
завдяки чому може відчувати
несправедливість банківського відсотку
і щиро не розуміти
чому не витратити всі зайві гроші
на щастя для всіх і щоб ніхто не втік
і мало який помислювач про поштучний інтелект
замислюється що саме є для нього інтелектом
як дідусь з анекдоту
не рефлексував

на ковадру чи під ковадру
потрапляє його борода
він не мислить
алгоритмами автоматами нейросітками
між вводом і виводом для нього якесь вуду
яке точно може бути опаньки і сильнішим
за більш точного дотримання
ритуалу
чи після належної офіри

цікавою
хоч і ще не завершеною формою
зачарування технологіями
є дискурс сповільнення і зупинки прогресу
найпростіше демонстрований
на прикладі літальних апаратів
що на початку розвитку
застарівали за рік-два
а тепер багатьом з них
по півстоліття не видно заміни
адепт таких поглядів як правило
якщо і вміє уявити літаadlo
відповідним набором рівнянь і залежностей
все одно не дуже добре уявляє
як і з чого його зроблено
і що треба з ним робити аби воно вжжж

і чому дакоти вжжж
з середини тридцятих двадцятого і досі
а візуально подібний сталь-7 наприклад
так мало і давно що вважай що неправда
але замість розібратися
релігійно-магічна свідомість
конструює змову
нехороших людей
що вкрали карго постійного поліпшення
і збагатилися у 1488 разів

проте досконалою
довершеною у пишнотах галюцинацій
формою зачарування технологіями
є технофобія
адже справжній вертач до традиційного
природного порядку речей
не замислюється
що все людське
і навіть дещо приматське в ньому
просто дуже старі
але технології

літо 2021

ЯНГОЛ

перетворення загрозово
сповненого очима-крилами
сюрреального посланця
на благоліпну постать в білій хламіді
чи на кругленького путті
що на відміну від манекена
ніколи не пісяє
хіба веселочкою

чим не зворотне
до тої метаморфози

так
є речі спільні у сапієнів
з комахами
(хоч із хітином не склалося)
або амфібіями
(чи не тому їх декому прагнеться поцілувати)

перетворення підлітки
на соціально адаптовану

функцію
або й декілька

довкола якої
накручуються всі ці 少女⁸
і особливо 少年⁹

—

бо ж якщо вже
онто тео телео
а також фоно і лого
то хлопчики типу *важливіші*

всі ці
несподівано надібані у собі
звідкитакосили
і особливо
прикиди і обладунки
аж до 須佐能乎¹⁰
та велетенських бойових костюмів

⁸Шьоджьо — історії становлення підлітки-дівчинки

⁹Шьонен — історії становлення підлітка-хлопця

¹⁰Сусаноо — ім'я бога вітру, захисна техніка клану Учіха в «Наруто»

в яких підлітці не страшно
зустріти моторошних посланців
і виписати їм
пиздюлів
настільки непропорційних
що їхнє графічне оформлення
варте окремої розмови

ці сили та обладунки
(часто подібні до того
для боротьби з чим використовуються)
чим не символ того соціального
набору ролей і костюмів
що підлітка має опанувати
аби стати валідною
молодою людиною

попри нестерпний потяг
бути янголом
справжнім
моторошним

жовтень 2023

автогамбіт (щодо гри ii)

завжди знаходиться той
хто боїться прийняти
того хто не приймає це все
навіть якщо це він сам

і коли він усвідомлює
що це все неприйнятне
теж він сам
і приймає це у собі
прийняте можна вважати фігурою
а де фігури там і жертва

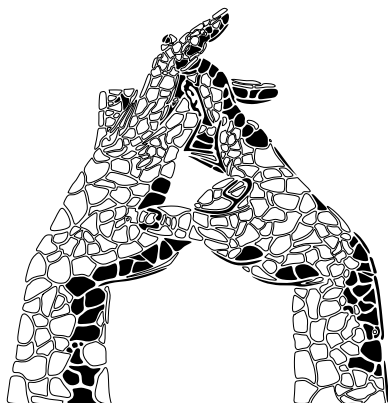
суть гамбіту в тому яким саме робом
жертва веде до функційного еквіваленту перемоги

отак вони кружляють
як німфочки весняного Боттічеллі
то потрапляючи до середини середини
то розчиняючись у довколасерединній зоні
чогось функційно еквівалентного комфорту

і оскільки хто з них і чи буває реальним
визначає процес гри

а граючи з собою
завжди до певної міри перемагаєш

вони нероздільні і нез'єднанні
наявні й відсутні
живі й мертві
прийняті й відхилені
танцюють
гацають
минають

кібернетика

а знаєш
чого вони злякалися в кібернетиці
%username%
?

їм примарилося там *богошукання* чи *боготворення*
так
за того примітивного заліза
і того своєрідного софта
ваяного до того як *goto* виявилось шкідником¹¹
шпигуном машинного кода
дивовижно

годі з тим
зрештою
в цьому є якийсь *point*
якщо
принаймні фразеологічно
буває *бог з машини*
то й машина
виходить *вагітною богом*

¹¹Тобто, до 1968 року, коли Едсгер Дейкстра оприлюднив свого листа «Go To Statement Considered Harmful»

за всієї проблемности
означування
що саме мається
і на якій саме увазі
за тим поняттям
тим більше що таке означення
як правило не потрібне

наприклад
той факт
що гравець трансцендентний щодо гри
породжує певні образи
зокрема
хто з гравців стратегій
не уявляв собі Бога
гравцем у дуже складну стратегію
з овернавороченим геймплеем
?

з іншого боку
популярність бігалок-стрілялок
та інших розваг від першої особи
настільки більша
що Бога можна уявити
спільною свідомістю
всіх мислячих істот

(крім ен-пі-сі¹²)
і тут найцікавіша
неоднозначність цього *мислячих*

але відомий аспект всевідання
це до певної міри пояснює

цикл
умови якого всюди
а вихід ніде

буття собою
чадом маминої подруги
мамою і подругою
отим фізиком і його котом
катом і тим що під катом
за штурвалом і під прицілом
одночасно та позачасно

і коли
сміливі практики

¹²NPC — NonPlayable Character, в багатокористувацьких онлайн-іграх важливо відрізнити персонажів, за якими стоїть живий гравець, тож можливе спілкування, від *оцих*. З розвитком ІІІ, це розрізнення ставатиме дедалі проблемніш.

відрефакториватимуть¹³ людину
– а як цього не зробити –
точно знайдуться перелякані
яких нервуватиме
всяка моральна етичина
:
чи не бога отак намагаються створити
чи можна чинити з собою як з машиною
і навіщо потрібна машина
без Бога
?

так от %username%
з плином яюсь досліджуваних часів
чимдалі більша частка
мислячих істот
навчаються думати
що хочуть зробити
і як це можливо зробити
і менше переживати

¹³Рефакторинг — реорганізація кода програмного продукту відповідно до певних стандартів, усуваючи артефакти попередніх редагувань і зайві блоки. Генем на значний відсоток складається з коду, що ніколи не виконується, тож цілком може бути відрефакторений (з метою, наприклад, дублювання задля стійкості до космічних променів).

складні загогулини
в дусі аеробатики
довкола понять
означення яких
проблемне і чи потрібне

але водночас як багато
людських істот
чин мислення яких
обертається довкола
простих відповідей
на некоректно сформульовані питання
рухається накатаною калі-югою
остаточних вирішень
та рішучого наведення
праведности й хрумкої чистоти
в наближенні обіцяного священними текстами
game over

2021

тяжіння

для збереження
чогось типу надії
імена
навіть псевда тих
чий телефон надійно поза зоною
безпечніше не згадувати
принаймні в контексті зображень
та обставин

для друзів та тих хто в курсі
буває досить одної літери
нехай вона буде тут тупо першою
бо в кінці абетки щось пороблено
а випадкова виглядатиме невинуватою
і може кудись не туди натякати

та й ким бу...
ні ким є...
тобто зараз
теж важливо
не здавати деталей
нехай просто піхота
хай звичайний стрілець

*A** загубився
в одному гарячому місці
яке можна не називати
воно очевидне для друзів та тих хто в курсі
за неприємних обставин
які теж не варто обговорювати
поки є щось типу надії

*A** закрило
всім отим що летить
у таких місцях
за таких обставин
за законами фізики
і проти бажань
тих
натепер живих

одні з яких
шукали його
мірою можливостей
в оптичному й інфрачервоному
поки інші
простукували радіохвилі
в різних форматах
але

A^* важко уявляти ме...
хоч це
дедалі більш імовірно
але

поки час
вправно додає інших літер
проти бажання знайти
шукають його в списках загиблих
як в лотереї
шукають у списках на обмін
рідні друзі та ті хто в курсі
бо відчувають присутність
всепереможне тяжіння *стрільця A^**

Стрілець A^* (Sagittarius A^* , Sgr A^*) —
надмасивна чорна діра
в центрі нашої Галактики.

Вікіпедія

серпень 2023

make filter great again

батькові

а може все напостсправді простіше
варто лише почекати
і до флюорестану¹⁴ полетять
рейсові широкофюзеляжники
леви танцюватимуть з антилопами
і я зможу розказати тобі це
не вдаючись до
обертання стартових столів
з їхніми все ж таки вогневідбивачами
та заливними системами
варто лише почекати
належного майтрейю
христа антихриста
найвеличнішого лідера
належного кінця часів
який і детермінує
геометрію та природу фільтра

¹⁴ в народних повір'ях гоа-трансерів, *Флюорестан* — невидима країна, де відбувається нескінченна вечірка. Туди можна потрапити з дуже вдалої психоделічної мандрівки, але колись прогрес сягне такого рівня, що туди літатимуть звичайні авіакомпанії.

найкраща деталь
відсутність деталі
найкраща людина
(про це згодом і не гучно)
це постгуманізм
це поствесело й постщиро
найкращий марс
він отут і тепер
бо
варто запам'ятовувати
і бути уважним
просто зараз
можна милуватися
як твіттер стає іксом
як роблення грошей владою
з перспективою зробити з неї гроші
і знову владу
і знову
з позитивним зворотнім зв'язком
робить з харизматиків
маразматиків
а з республік імперії
не вперше в історії
робить нецікавими
речі що от щойно
здавалися сенсом

це як щур з електродами в мозку
тисне і тисне педальку

а чи робитиме приблизно те саме
людина з електродами в мозку
(це називається *нейролінк*)
ми скоро дізнаємося

бо маємо пройти великий фільтр
де робота робить вільним
де кожному належне
де лисі хвостики
хоч як позаплетені
треба доздавати
в наступному семестрі

2025

алхемія

Quod est superius est sicut quod inferius,
et quod inferius est sicut quod est superius

*Tabula Smaragdina*¹⁵

скло сприйняття *між*
нерозбивне

одяг обставин і сенсів *між*
непозбувний

але коли між виникає *це*
ніби нема скла
ніби одяг скинуто
шкіру скинуто

¹⁵ «Смарагдова скрижаль» — засадничий текст окультної алхемії, приписуваний Гермесу Трисмегісту. «Те, що вгорі, подібне до того, що внизу, а те, що внизу, подібне до того, що вгорі» — чи не найвідоміша цитата звідти. Вона резонує з місцем у 27 вірші гностичного євангелія від Фоми: «Коли ви зробите двох одним, і *коли ви зробите внутрішній бік як зовнішній бік, і верхній бік як нижній бік*, коли ви зробите чоловіка і жінку одним, щоб чоловік не був чоловіком, а жінка не була жінкою, коли ви зробите очі замість ока, і руку замість руки, і ногу замість ноги, образ замість образу — тоді увійдете».

тіло скинуто
ніби плерома
і одне
неподільне

тоді кажемо *хімія*
між ними *виникла хімія*
хоча та хемія
вона не між
як бути хемії між
в обсидженому автобусах
та сміттевозках реалі

звісно хемія в середині
але синхронно
тестостеронить все
включно з естрогенами
і незатишний реал
стає допамінним полем

і здається
сприйняття зливаються
обставини підкоряються
і навіть сенси
ой вже ті сенси
ввижаються наявними
і приступними

і між тою мірою
якою вона всередині
а діє назовні

а іншою мірою зовні
а діє всередині
що всередині те зовні
що зовні те всередині
та хемія
більш ніж хемія
вона метафізична
окультна
але зазвичай
ми не навіть не думаємо
в словах для неї
арабського артикля
бо алхемія між
більша за філософію оголеної натури
та камені в нирках
вона здатна
на більше
ніж ми готові розуміти

так група музикантів
що розуміють одне одного
на кілька тактів вперед

виводить по черзі
на імпров
то голос і гітару
то сакс і металофон
досягаючи того
що те що могло бути солом
є розмовою

і ці голоси
ці голоси в голові
що звуть
не туди куди думають
ті що думають що грають джаз
граючи щось типу доброго крауту

ця інша група
що також розуміє без слів
коли слів стає
ці слова це перфоманс
вони лажа і їх забагато
але промовля один з них
кого всі ще без слів
і за такт
кілька тактів
звук стає непроникніш
звук дере і лама

резонує з словами
не отими у майку

голоси в голові
годе гілля зими

і на них з небуття
йде гомункул¹⁶

8–10 лютого 2025

¹⁶В світі аніме-серіалу «Сталевий алхімік» на відміну від оригінальної манги Аракави Хірому, гомункули утворюються внаслідок спроб воскресити померлу людину. Ілон Маск тривалий час мав юзерпикою на Твіттері головного героя цього серіалу.

ультрасон

стадіон так стадіон

сивочолий

живому
неможливо не спати
навіть під небом де багато КАР¹⁷
під небом звідки КАБ¹⁸
чи проста стодвадцята міна

що він бачить живий
в неглибокому
як недорита й осипана
сні
?

чи він бачить як шалики
біло-блакитні¹⁹
і навіть оті
помаранчево-чорні²⁰

¹⁷Керована Авіаційна Ракета

¹⁸Керована Авіаційна Бомба

¹⁹«Динамо»

²⁰«Шахтар»

виквітають
у кутах плями ММ-14²¹
?
чи він бачить
як на полі
стає забагато м'ячів
стрибучих як ПОМки²²
?
як трибуни на поле ідуть
як трибуни ідуть до воріт
і чим далі
менш доходять
?
де суддя
і коли закінчиться цей матч
чи він бачить
поки пробивають пенальті
?
що було бліндажем
що було стадіон
прокидайся

2025

²¹ «підсільний» патерн

²² міна ПОМ-3 підстрибує на метр-півтора перед вибухом

богиня вдягається

інанні не спалося
надто рельєфно пригадувався
затишок руки
на спині того
пропахлого травами і тваринами
простака-коханця
надто близько
до барабанних перетинок
було його сопіння вві сні
недосяжне

і в цьому купленому за нього теплі
під цима купленими за нього зорями
богиня рахувала їх
аби заснути
і розуміла що робить те
рівнісінько з тою інтонацією
як він рахував корови й вівці
перш ніж іти до неї
бо що як одна відбилася
і стала найдорожчою

і одна ж таки відбилася
лише якою ціною

аби не думати про це
богиня рахувала світові
перша
друга

я тепер зовсім *дурга*
думала вона
я хочу бути добром
нарешті бути добром
з кулаками
аби більше не
щоб ніколи і знов
як той

знову
знову він
як заснути богині
і вона прокидається
збирає волосся

знов рахує
розклада магазини
до кишень плитоноски
взува талани

наче все на місцях
і аптечка
й радеїка
і патч з позивним
де написано *калі*

2025

паприка

«що за перець був з тобою вчора?»

інколи тривалий час
про який соціально прийнятно
казати з перебільшенням все життя
не боячись *накликати*
як би кумедно
це не

так от інколи помічаєш щось
надійно сховане навидності
як той факт що паприка
в купі з чілі
і ще багато ким
званим «перцем»
має з чорним перцем
спільного
звичайно більше ніж
море та свині
з морською свинкою
адже і паприка і чорний перець
обоє покритонасінні рослини
але евдикоти і магноліїди
це дуже далеко

паприка має більше спільного з картоплею
чи помідором
ніж із чорним перцем

тож дивлячись на полицку зі спеціями
де обоє перці і поруч
і в деяких пакуночках мішані між собою
на вербально-смакових підставах

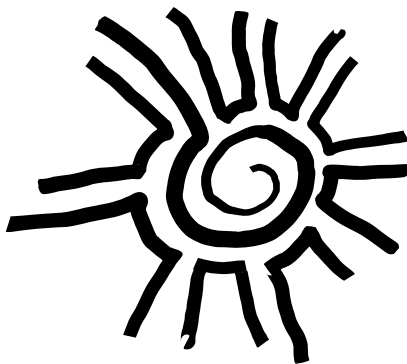
усвідомляю
консервоване сонце
більш реалістичний образ
за *болгарський перець*

одяг зі слів
робить одним далеке
майже як любов
і його відсутність

одяг з оболонки бомби (куртка)
звичайної вибухівки (блузка і джинси)
належної чистоти та концентрації плутонія (труси)
робить сховане там
на кілька митей
справді подібним до сонця
більше

ніж
коли кажеш сонечко
на іншу людину
хоча інша людина
має значно більше спільного
з паприкою
а н і ж

2025-02-08

лялькове: шун'ята

з усіх зайнять
зайняття якими здатні імітувати ляльки
найідеальніше їм вдається
розгубленість
коли ти просто порожня відливка
більш чи менш приємного на доторк полімеру
а що від тебе хочуть
чи знають ті хто хоче
і ти тим більш

куди вивезе траєкторія
як складуться (охайними дрібними складочками) обставини
лялька стане тим чим від неї ставалося
і ти ставай
це становлення
доросле життя
тут лялька ти
будь порожньою
інакше не вмістити
усіх його порожнеч
не сягнути його повноти

2025

це

причина з якої
вона ніколи не розповідала про *це*
не була очевидною
як вікові зміни
на кільцях всередині стовбура
як засіяне мінами поле
притрушене очікуванням
припинення вогню
чи якоїсь іншої зі стихій
блискітливим у місячнім сяйві
як зрештою
всі шляхи якими не ходиш
хоча точно знаєш про існування
інших шляхів
аніж ці от стежини
що протоптуєш знову і знову
нестерпно невтомно
послизгаючись на

можна ще припустити
що причина ще глибше

у містичних часах
коли сказане *a*
ще тягло якесь *b*
а не те щопопало
що давно при звичаїлося
поприїлось попри нелогічність
хоч поколює чорнотою і досі

тож з якої б причини
вона не казала про *це*
так нав'язливо
так системно
у підсохлому залишку
виходило так
що от тільки про *це*
й говорила

2025

парадокс тюрми

ув'язненому непросто миритися
з реальністю того
що пенітенціарна установа
підтримує його існування

надто коли в'язень це дух
що б це не означало
а каталажка це тіло
байдуже прокачане чи жалюгідне

надто коли арештант це розум
видовий чи планетарний
а буцегарня
дно гравітаційного колодязя

надто коли тюряжниця
планета з усією біосферою
а санаторія
зоряна система
в якій це усе можливо

надто коли невідьниця зоряна система
з отими курортно-нестерпними умовами
а холодна
місце в рукаві спіральної галактики
де справді не надто гаряче
аби було кому
почуватися позбавленим чогось
і називати те щось *волею*

2024

зорі

суворому монотейстові
в пустелі
помислюваного *одним* континуума
важко не рахувати
дні своїх мандрів
луни своїх кроків
тим більш що
*кірамен катібін*²³
все те теж підрахують
запишуть
а надто зорі над
тими днями
тими лунами
їх затиханнями

важко не називати деякі з них
вирішальними днями
*фекда дубхе мегрез мерак*²⁴

²³ *Кірамен Катібін* — клас янголів в ісламі, що відстежують життя людей і кожен вчинок нотують

²⁴ *Фекда, Дубхе, Мегрез, Мерак* — імена зір що утворюють прямокуник Великого Возу

важливими кроками
ритуально повторюючи
про *єдиного*
і відсутність *інших*
звати ніжно
бетельгейзе мейса беллатрікс
я прийду до мети
звати лагідно
мінтака альнілам альнітак
*саїф рігель*²⁵
облишеність
спроб
називати ім'ям якимсь кожну
навіть упізнаючи
кожну кожну
бо літери літ
і сузір'я
зим

суворому монотеїстові
конструйовні ієрархії
посланців атрибутів

²⁵ *Бетельгейзе, Мейса, Беллатрікс, Мінтака, Альнілам, Альнітак, Са-
їф, Рігель* – найпомітніші зорі Оріона

аби все таки
оперувати множинами
помислюваного одним
одним як оркестр
джабраїл на вокалі
микаїл на сінтах (що то вітер то дощ)
азраїл на басу (бас хапає за душу)
ісрафіл із сурмою
чека час вступити
на соло²⁶

це як в пустелі дзеркала
і фотопластинки
однина чумацького шляху
розпадається на множини
рахувати які
не є актом зневіри
коли належно славиш *одного*
як янголи *муккарабун*²⁷
безперервно

²⁶ Джабраїл на вокалі, бо саме він розказав Коран, Микаїл відповідає за погоду, Азраїл керує янголами, що забирають душі померлих, Ісрафіл сурмитиме коли настане кінець світу

²⁷ *Муккарабун* — клас янголів з функцією славити Творця

і як ранок
топить нотки зірок
у сліпучому реві одної

якщо ревно ішов
суворий монотейст
зустрічає *мункара* й *накіра*
і балакає з ними
як за чаєм²⁸

і соло вступа
і заходить на коду

2025

²⁸ *Мункар і Накір* — зустрічають померлого і питають його за віру. Для невірного чи грішника це жахливі велети, а для вірного — щось типу доброзичливих співрозмовників

scio me nescire

знаю я що не знаю
чи знання це росте у мені
чи я меншаю в ньому
піщинка молекула атом
(ще частинки і кварки в резерві)

ти довкола велике
знання

(уявляю незнане
там у тінях куди
не сяга світло мого вогню)

ти велике
можливо страшне
та незнане ще більше
страшніше
ніжніше
рідніше

бо обоє в уяві
здається моїй
чи моїй я не знаю
вдягаючи ранком її
і людину
й особу
і себе
і світ
чи як воно зветься

2017

ПОДЯКИ

Цього циклу точно не було би без інтегрованости в науковий світогляд, якій я завдячую своїм батькам — *Віктору Кубайчуку* та *Тетяні Титаренко*. Так само він не склався би без тонкого поетичного чуття моєї дружини — *Марини Муляр*, яка була першим читачем і критиком, а якоюсь мірою і співавтором цих текстів. І це не було б циклом без того розуміння і відчуття цієї форми, яким я завдячую своєму вчителеві у поезії — *Вадимові Клеваєву*.

Він не міг виникнути без громадянського чину *Майданів* та героїчного опору *Сил Оборони України*, так само, на жаль, як і без того політичного безумства, що зламало золотий сон Фукуямового «кінця історії» в спробі приробити їй інший, моторошніший та безнадійніший, кінець.

Я не почав би розповідати це, не уявляючи глибоких і занурених в асоціативне плетиво того, що здається нам культурою, читачів. З одними з них я поспішав ділитися написаним за першої нагоди — *Валерій «Махно» Марко*, чії філософсько-езотеричні приколи почати вбудовані у ці вірші, *Олексій «Імеджін» Мікрюков*, чії мистецькі пошуки так дивно переплетені з моїми і частиною чийого альбому намагалася стати частина цих віршів, *Олег Малов*, чії вдумливі світляни вплинули на композицію, *Валерія Пітеніна*, чия уважність (попри те, що вона запевняє,

що не цікавиться поезією) усунула деякі ляпи з макета та *Сергій Кабацький*, чия увага до випадкових текстур і вміння змусити їх оповідати, сподіваюся що вплили до деяких з-поміж цих текстів. До інших — не менш внутрішньо важливих — я звертався подумки, не засипаючи їх ще не готовим матеріалом, з якого вибудовувався цикл. Це *Олександр «Ганс» Айзенбанд*, мій далекий найближчий друг і камертон у сприйнятті мистецтва, *Андрій «Талаш» Толошній*, хто показав мені, що буддизм не десь далеко і теоретично, а повсюди і дієво, *Євген Осауленко*, чия здатність до застосовування дадаїстських технік в езотеричних і особливо гностичних контекстах надихнула колись і надихає досі.

Окремо мушу подякувати *Тетяні Рязанцевій* як за прекрасну передмову до цієї книжки, так і за розповідь про бароковий метод послідовних наближень, перевідкривати який я намагався тут в порядку перевинайдення лайб.

Маю подякувати видавцеві, коли ми визначимося, хто це, і друкареві.

Наостанок просто хочеться висловити побажання, щоб ця книжка працювала на благо всіх живих істот.

Данило «Майнер» Кубай(чук)

Зміст

«Одяг обставин і сенсів...». Замість передмови.	3
[одяг]	7
deus ex machina	8
лялькове: Пандора	10
le petit prince de ce monde	12
ergo sum	16
quia absurdum	20
звір	23
всередині машини	26
стірлінг	34
колір ліхтарика	36
білий	38
аркан без номера	41
щодо кістяків і шафи	42
щодо культурного вантажу	44
щодо гри	46
щодо двобою	48
PzKpfw	49
день внутрішнього прикордонника	52
астроблеми	54
кити і лемінги	56
спогади	58
щодо моделі Кюблер-Росс	60
rattenkönig	69

аркан 17	72
ΔV	74
лялькове: пальці	78
називання	80
великий фільтр	85
вона	90
кінцугі	92
технології	95
янгол	100
автогамбіт (щодо гри ii)	103
кібернетика	105
тяжіння	110
make filter great again	113
алхемія	116
ультрасон	121
богиня вдягається	123
паприка	126
лялькове: шун'ята	129
це	130
парадокс тюрми	132
зорі	134
scio me nescire	138
подяки	140

Данило Кубай(чук)

ОДЯГ

цикл

малюнки і макет автора
в inkscape та typst

Гарнітура EB Garamond. Формат 60х90/24. Папір офсетний. Друк цифровий, наклад невідзначений. Підписано до друку бозна коли.

Надруковано ???